

vedtaget Forslaget paa Grundlag af de Enhedspriser, som man tidligere har lagt til Grund. Jeg skal i øvrigt gerne indrømme, at jeg ikke er tilstrækkelig sagkyndig til at underkaste disse Enhedspriser en grundig kritisk Uneersøgelse. Men der har som sagt været saa meget mindre Anledning til at komme ind paa den Side af Sagen, som de sagkyndige udtrykkeligt have gjort opmærksom paa, at de have lagt samme Enhedspris som tidligere anvendt til Grund ved Beregningen af Udgiften til det nuværende Forslag.

Naar det ærede Medlem mener, at man kunde drage visse Sammenligninger — jeg forstod nok, at det ærede Medlem reserverede sig alt muligt — med de meget kostbare Jernbaneanlæg, — det ærede Medlem nævnede udtrykkeligt Kystbanen —, vil jeg dog sige, at jeg vil være mere betænkelig ved at kræve stor Sparsommelighed anvendt ved Foretagender, hvor der er Tale om at bygge noget, der skal kunne holde overfor Vesterhavet, end naar Talen er om de Bygninger, der skulle benyttes, være sig til Stationer ved Jernbaneanlæg eller andre offentlige Bygninger, der sortere under Ministeriet for offentlige Arbejder, for medens Skaden kan siges at være nogenlunde let oprettelig, naar Talen er om et Hus, der staar paa Landjorden, hvis man har været for sparsommelig, bygget for billigt og derved ogsaa for daarligt, vilde det vist være for risikabelt, om man af Hensyn til at spare $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., eller hvor meget det kunde blive, risikerede at faa et Anlæg som det, her er Tale om, bygget saaledes, at man ikke var sikker paa, det virkelig kunde holde overfor den stærke Magt, som Vesterhavet har. Saa selv om jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi bør kræve, at der skal anvendes Sparsommelighed ved Statens Byggeforetagender — og det ærede Medlem ved fra Samarbejdet mellem os i Finansudvalget, at jeg i saa Henseende er fuldt ud enig med ham —, har jeg ikke villet undlade at gøre opmærksom paa, at her er et af de Omraader, hvor jeg er mere betænkelig ved at kræve Sparsommelighed bragt til Udførelse end i øvrigt ved de Byggeforetagender, der sortere under Ministeriet for offentlige Arbejder.

Jeg skal paa ny udtale min Glæde over, at Forslaget har faaet en saa velvillig Modtagelse, og i øvrigt indskrænke mig til de Bemærkninger, jeg har gjort.

Jacob Christensen: Naar den højtærede Minister udtalte, at han ikke havde hørt, at der her i Tinget under denne

Sags Forhandling var udtalt nogen Indvending mod, at Esbjerg Kommune skulde yde dette Tilskud, og at han derfor haabede, at dette Spørgsmaal i det hele ikke vilde blive rejst i Udlandet, vil jeg dertil sige, at der er rejst Indvending, for saa vidt som jeg har udtalt, at jeg fandt det urigtigt, at man i Aar vilde paalægge Esbjerg Kommune — efter at man havde valgt et Forslag, som gik mod Kommunens Interesser, gik imod de Krav, som man mente med Berettigelse at kunne stille fra Kommunens Side — større Byrder end i Fjor. Men jeg udtalte, at jeg havde intet imod den Tanke, at man stillede Krav til Kommunen, naar man kunde holde den skadesløs ved en Værdistigningsskat. Om det Forslag, som her foreligger angaaende en Værdistigning, erklærer den højtærede Minister selv, at det egentlig ikke er et Forslag om Værdistigning, men at man har givet Kommunen Lejlighed til, hvis den finder Anledning dertil, at opkræve Pengene paa den Maade. Men det maa i Realiteten betyde det samme. Man kan dog vanskelig tænke sig, at Kommunen vilde foretrække at tage Pengene paa anden Maade end netop den her antydede.

Men den Værdistigningsskat, man alt-saa her paalægger Kommunen, ganske vist paa den Maade, at man overlader det til Kommunen, om den vil opkræve den eller ikke, bør lige saa godt ramme Landkommunerne, for hvorfor stiller man Kommunen det i Udsigt at kunne opkræve Beløbet ad den Vej? Det gør man, fordi man mener, at Kommunen har saa stor Fordel af dette Havneanlæg, at den maa yde dette Beløb. Men det er sikkert, at for saa vidt Stat og Kommune i Forening ikke faa eksproprieret de Jordarealer i Landkommunerne, som støde op til Havnen eller i hvert Fald ligge i Havnens umiddelbare Nærhed, vil der i disse Landkommuner blive en Værdistigning paa Jorden, foranlediget ved det Havneanlæg, som Staten foretager. Derfor fremhævede jeg ogsaa Ønskeligheden af, at enten Stat eller Kommune sørgede for at sikre sig de omtalte Jordarealer, og hvis man ikke vilde det, var det i hvert Fald rimeligt, at de kom ind under den samme Værdistigningsskat, som man tænker sig ordnet i Esbjerg.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa de Udtalelser, der ere fremkomne om, at dette Forslag konstaterer det ene eller det andet Medlems store Indflydelse i denne Sag, idet jeg mener, at det ikke er det, der bør være det afgørende ved en